

Dům plný temnoty [ukázka]

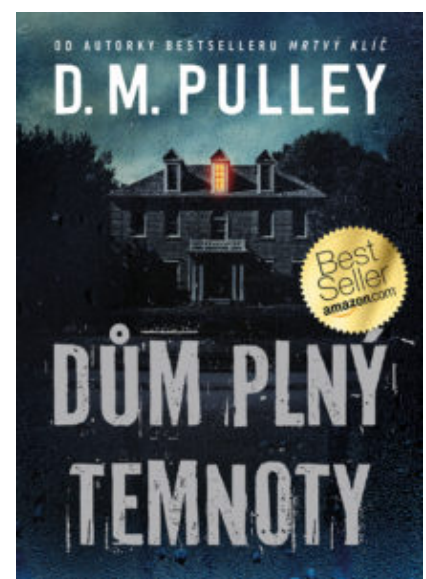
D. M. Pulley

Mystery Press 2021

Margot a Myron Spielmanovi se ve snaze uniknout před dlouhými stíny minulosti přestěhují do idylické čtvrti města Cleveland, kde koupí opuštěné sídlo Rawlingswood. Doufají v nový začátek, brzy však zjistí, že také dům má své duchy minulosti... a jsou možná ještě horší než ti jejich.

Už samotnou renovaci provází série nehod a zranění, a když se Spielmanovi do sto let starého sídla konečně nastěhují, začnou jejich problémy rychle narůstat. Krásná fasáda se postupně odlupuje a odhaluje prohnilé srdce Rawlingswoodu a historii poznamenanou vraždou a zradou. Kdosi nebo cosí Spielmanovy sleduje na každém kroku a jejich vlastní tajemství a lži už není možné dál skrývat.

Napětí v rodině narůstá a hrozí, že se budou temné události opakovat. Margot s Myronem se musejí postavit vlastním přízrakům i pohřbeným tajemstvím Rawlingswoodu a to dřív, než se jim dům stane osudným. (anotace)

Dům plný temnoty

Při pohledu zvenčí by to nikoho nenapadlo.

Dvoupatrový dům v koloniálním stylu stál na pozemku o dvou tisících metrech čtverečních, ve stínu pokroucených dubů a stříbrných javorů, dost starých na to, aby pamatovaly původní farmy, kamenné mlýny i zpívané modlitby dávných shakerů. Při pohledu na něj vyzařoval anglickou osobitost a šarm. Zájemci o koupi mohli snít o velkých otevřených krbech, na zakázku vyrobených truhlářských doplňcích, křišťálových lustrech a pokojících pro služebnictvo skrytých pod břidlicovou střechou. Stavitelé tenkrát v optimismem nabitém roce 1922 na výdajích rozhodně nešetřili.

Na okraji pozemku stál muž ve středním věku ve vypasovaném sportovním saku a italských polobotkách. Měl hranatý obličej, strniště na bradě a brýle s drátěnými obroučkami, které podtrhovaly jeho vzhled intelektuála. Nebyl ani vysoký, ani malý, měl vlnité prošedivělé vlasy, které nechal strategicky padat do zvyšujícího se čela. Ohlédl se na čtyřproudou silnici na druhé straně hustého živého plotu. Centrum Clevelandu bylo jedenáct kilometrů odsud.

Vedle něj stála hezká žena, prohlížela si okázalou cihlovou fasádu, počítala okna a představovala si, jaký asi bude zevnitř výhled. Byla štíhlá a drobná, s hlubokýma hnědýma očima a člověk by si ji snadno spletl s malou holčičkou, pokud by nebyla obutá do bot na vysokých podpatcích a její obličej neměl tak ostré rysy. Prameny světlých vlasů držely na místě značkové sluneční brýle. Přes ramena si elegantně naaranžovala hedvábný šátek. Útlá zápěstí a uši jí zdobily zlaté šperky. Znamky bohatství ovšem nešly moc dobře dohromady s nejistým krokem ani jejími obavami, když je realitní agentka vedla po klikaté dlážděné cestě ke vchodovým dveřím.

Při bližším pohledu byl trávník poněkud přerostlý a na květinových záhonech chyběl mulč. Obrubníky volaly po úpravě. Barva na okapech byla oprýskaná. To všechno se dá ale velmi snadno do pořádku, spěšně vysvětlovala agentka.

Přes cestu přeběhla bílá kočka a zastavila se pod nejvyšším

stromem, odkud si prohlížela narušitele. Její chladný, hodnotící pohled přiměl blondýnu, aby se zastavila. Kočka neměla obojek. S nakloněnou hlavou se dívala na ženu a potom pomalým krokem zašla za roh domu, jako by jí to tady patřilo.

Blondýnka nervózně vyběhla po schodech nahoru k monumentálnímu zastřešenému vchodu. Na jednom z oken vedle mahagonových dveří byl přilepený bílý zmačkaný papír. Stálo na něm:

POZOR!

Tento dům je pokládán za neobydlený. Tato informace bude předána hypotečnímu správci odpovědnému za správu nemovitosti. Pravděpodobně v průběhu příštích sedmi pracovních dní budou na domě vyměněny zámky a dojde k zazimování rozvodů. Pokud tento dům NENÍ NEOBYDLENÝ, oznamte to, prosím, na číslo uvedené níže. Datum: 3. ledna 2016

Slunce už na některých místech inkoust zcela vymazalo. Papír se na okrajích kroutil. Od chvíle, kdy ho sem přilepili, uplynuly už dva roky. Z dálky zavržaly zrezlé řetězy, jak se do vývěsního štítu s nápisem *Na prodej* opřel vítr.

„Až vejдемe dovnitř, zkuste posečkat, než si uděláte první dojem. Je pravda, že s tím domem bude spousta práce, ale pro správného kupce je to neuvěřitelná příležitost.“ Realitní makléřka zápasila s bezpečnostní schránkou připevněnou k vinuté mosazné klíče, aby se dostala ke klíčům. „Takový dům a za takovou cenu už dnes prostě neseženete.“

„Trochu mi dělá starosti ta rušná silnice,“ pronesl muž.

„Uvnitř ta auta prakticky neuslyšíte,“ ujistila ho a otevřela dveře. „Dům je z většiny orientovaný na druhou stranu. A je to odsud jen kousíček pěšky do obchodu i do knihovny. A navíc, s těmi vzrostlými stromy...“

Muž nahlédl dovnitř a zamyšlený úsměv mu zamrzl na rtech.

Jeho žena vyděšeně zalapala po dechu, když ji do nosu uhodil

odporný zápach.

Muž překročil práh a vstoupil do haly, která byla prostoupená pachem hnijících odpadků a plísně. Dubové parkety pokrývaly nedopalky cigaret a obaly od jídla z fastfoodu. Napravo byla jídelna, v níž uprostřed trůnila hromada špinavého oblečení a roztrhaných hadrů. Ve vstupní hale chyběl železný radiátor. Muž se vydal do obývacího pokoje, kde všechny zdi i na míru zhotovené dřevěné obložení pokrývalo graffiti, které ve všech možných barvách varovalo:

Vítejte v pekelném domě!

Vypadněte odsud! Utíkejte!

Zlí mrtví pořád žijí!

„Ježíši,“ zašeptal a zakryl si nos kapesníkem.

Blondýnka se na pár okamžiků zastavila ve vstupních dveřích, s obličejem napůl schovaným v šátku. Nakonec sebrala odvalu a vstoupila do haly, aby se také podívala. Přečísané architektonické prvky soupeřily s těžkým puchem. Snažila se ho nevnímat, když si prohlížela původní podlahová prkna, obrovská okna s olověnými vitrážemi nad vstupními dveřmi, obdivovala výšku stropů, originální doplňky a mohutné krby v místnostech po své pravé i levé straně.

„Je zřejmé, že bude nezbytná rozsáhlá rekonstrukce.“ Realitní makléřka se ze všech sil snažila vlít do vstupní haly otevřené přes dvě patra trochu optimismu. „Ale za tuto cenu si můžete dovolit individuálně doladit každický prvek a udělat z tohoto místa skutečný domov. Základní konstrukce domu je skutečně zcela v pořádku.“

Po chodníku se k domu vlekl náctiletý mladík. Ostražitě a nespokojeně pozoroval prázdná okna. Už teď to tady nenáviděl. Na obličejí se spoustou pupínek mu rašilo nechtěné chmýří, a při pohledu na přerostlé kosti bylo jasné, že ho zradilo

vlastní tělo. Dětsky modré oči pod hustým obočím vypadaly na dvanáct let, ale zbytek těla na dvacet. Ani jeden z jeho rodičů si nevšiml, jak vešel do dveří a zarazil se nad násilím, kterému byl tento dům vystaven. Pohledem sledoval monumentální schodiště stoupající do patra a překvapeně otevřel pusu.

Jeho rodiče zatím přecházeli z obývacího pokoje do hlavní chodby a dál do knihovny a ranního salonku a všude objevovaly další a další ukázky vandalismu. S každou novou skvrnou cena domu v jejich myslích klesala, až byl už prakticky zadarmo. Realitní makléřka s pevně stisknutými rty čekala, kdy je ta hrůza odežene pryč, stejně jako všechny ostatní.

V šatně v prvním patře našli popraskané porcelánové umyvadlo a zašlou toaletu. Vyschlými trubkami sem z přízemí stoupal odporný smrad plynů z kanalizace.

Makléřka si odkašlala, aby se zbavila odporné pachuti na patře, a vesele prohlásila: „Rozvody budou samozřejmě potřebovat modernizaci.“ Z toho domu byla nervózní a raději se držela poblíž vchodových dveří, nejlépe otevřených. „Nechám vás, abyste si to tu mohli prohlédnout v klidu. Kdybyste se chtěli na cokoli zeptat, jen zavolejte.“

Manželský pár stoupal po zadním schodišti k první rozlehlé ložnici. Pravé zdi dominoval prázdný, začernalý kachlový krb. Stěny někdo vymaloval sytě modrou barvou. Okna nabízela výhled do ulice. „Tohle by mohla být naše ložnice,“ navrhl muž a pootevřel vzájemně dveře do přilehlé koupelny. Malé bílé dlaždičky na podlaze pokrývaly mrtvé mouchy a myší výkaly.

V jedné z menších ložnic o kus dál ležela na podlaze holá matrace. Prostředek tohoto provizorního lůžka zabírala velká tmavě hnědá skvrna, která částečně zasahovala i na podlahu. Manželka při pohledu na ni nakrčila nos. *Krev?* Vedle ležel zmačkaný alobal a stříkačka. „Myrone,“ zašeptala a s odporem se podívala na manžela.

„Já vím. Zkus tomu dát šanci,“ zašeptal on a šel dál.

Žena se zastavila u třetí ložnice a zhluboka se nadechla. Před mnoha desetiletími byly stěny tohoto pokoje vymalovány růžovou barvou. Na okně visely roztrhané závěsy a vybledlými plátěnými květinami pronikalo dovnitř odpolední slunce. Na omítce mezi hrubě naškrábanými satanistickými symboly a obscénními vzkazy poletovali ručně malovaní motýlci.

Kdo je ta hezká holka?

Ženiny oči se zalily slzami a těkaly sem a tam mezi květy a motýly a zase zpátky. *Kdo je ta hezká holka?*

Její muž přišel a postavil se za ni. Při pohledu na zohyžděné růžové stěny a záda své ženy znervózňel. Chlácholivě jí položil ruku na rameno, ale cítil, jak pod jeho dotekem celá ztuhla. Otevřel pusou, aby něco řekl, ale než stihl cokoli vymyslet, otočila se na patě a odkráčela pryč.

Ložnice, koupelny, šatny – objevovali pořád další a další, až se dostali do chodby, která vedla do křídla nad garáží. „Vidíš to? Ten dům je snad nekonečný!“ zvolal manžel s nadějí, že trochu odlehčí náladu.

„Je to tu obrovské,“ souhlasila, téměř bez výrazu. Bylo tam sedm ložnic a tři velké koupelny. *Je to tak velké, že by se tu člověk ztratil.* „Mohla bych tu mít studio...“

Za dalšími dveřmi objevili úzké schody vedoucí dál nahoru. Ten prostor navíc rozhodl. Muž se uprostřed půdy zastavil, vytáhl z kapsy telefon a vytočil číslo. „Paule? Tady Myron. Prosím tě, kolik hotovosti můžeme dát dohromady během příštích třiceti dní?“

Jeho žena se pomalu točila kolem dokola. Potom došla k jednomu z vikýřových oken a vyhlédla na chodník, odkud se před deseti minutami dívala na dům zvenčí. Otočila se. Na protější stěnu někdo světlou tužkou napsal: *A zasadíme čtyři stromy, jeden do*

každého rohu, za každého anděla, který k nám promlouvá. Rozpačitě si ten nápis prohlížela.

„Ten dům je doslova bomba. Nevěřil bys těm detailům. Jen za ty truhlářské práce bychom v Bostonu dali majlant... Já vím, ale Margot to tady chytlo za srdce.“

Žena k němu otočila hlavu. *Vážně?*

„No jo. Za tu správnou cenu... Samozřejmě. Dám ti vědět.“ Myron zavěsil a obrátil se ke své manželce. „Musíš přiznat, že je to skvělá nabídka, miláčku.“

„Ale... víme jistě, že to všechno potřebujeme?“

„Děláš si legraci? Tohle místo je jako zlatý důl! Chtějí za něj jen sto osmdesát tisíc, chápeš? V Bostonu by se cena nikdy nedostala pod tři nebo čtyři miliony. Hledáme už celé dny a nic podobného jsme ještě neviděli. No uznej!“

Vrásky na čele se jí prohloubily prosbou. „Já vím, ale... opravdu to musíme udělat? Nejsem si jistá, Myrone. Co se týká domu, ani pokud jde o stěhování... Co Hunter? Nevím, jestli je správné, aby opustil všechny kamarády a školu. Je to jeho poslední rok na střední. Tak těžko si zvyká na nové lidi.“

„Chápu, že máš strach, ale tohle pro něj může být dobré. Už jsme to probírali.“ Myron si povzdechl, ramena skleslá netrpělivostí a vidinou hrozící porážky. „Oba jsme se shodli na tom, že je to pro nás nejlepší možná volba, po tom všem, co se stalo.“

Margot stiskla nalíčené rty. *Po tom všem, co se stalo.*

„Já už se nemůžu vrátit, Margot. Dal jsem výpověď. Clevelandská klinika mi nabídla práci, o jaké jsem vždycky snil. To víš. Máme šanci začít tu znovu. Tak ji pojďme využít naplno. Dobře? Hodil by se nám nový začátek.“ Vzal ji za ruku a stiskl. „Vždyť to tu může být skvělé.“

Margot nuceně přikývla a snažila se udržet odvážný výraz, dokud se nepodíval jinam. Kdesi v otevřeném prostoru za ní zavržalo podlahové prkno. Otočila se za zvukem, ale viděla jen žluté světlo vycházející z rozsvícené koupelny na konci dlouhé, prázdné chodby. Prohlížela si zavřené dveře pokojů pro služebnictvo a prostory pod šikminou střechy. Všechna místa jí pohled chladně oplácela.

Posměšky nastříkané sprejem na stěny o patro níž jako by vzlínaly omítkou vzhůru a šeptem k ní promlouvaly z rohů půdy.

Vítej v pekelném domě!

* * *

O pět minut později už manželský pár znovu stál ve vstupní hale. Makléřka schovala telefon a široce se na něj usmála. „Tak co na něj říkáte?“

„Myslím, že jsme viděli dost. Mohli bychom se sem zítra vrátit? Rád bych, aby to tady prohlédl někdo ze stavební firmy.“ Myron se tvářil, že nevidí nervózní reakci své ženy.

„Opravdu?“ Makléřka nevěřičně zamrkala. „To je skvělé. Ale... ehm... pokud máte o ten dům opravdový zájem, musím vám k němu ještě něco říct.“

Margot přestala pátravým pohledem prohledávat dům, jako by v něm něco ztratila, a ostře se podívala na manžela. „Promiňte, co jste to říkala?“

„Je to trošku trapné, ale vedení mi přísně nakázalo informovat o veškerých potenciálních... *stigmatách* spojených s tímto domem.“ Odkáslala si. „Má za sebou dlouhou historii. A dost se tady o těch věcech mluví.“

Myron popošel ke své ženě a přimhouřil oči. „Jakou historii?“

„No...“ Makléřka si narovнала špatně padnoucí kostým. Jen chvíličku předtím, než sem tihle dva dorazili, si stěžovala do

telefonu: *Ten prokletý barák se nikdy neprodá, Howarde! Nemá naději ani při dražbě. Klidně řekni v bance, ať si najdou jiného makléře.* „Víte, vedou se různé řeči. Nesmíte zapomínat, že Shaker Heights je ve své podstatě takové maloměsto – proto to tady všichni tak milují –, a jako v každém malém městečku se i zde často stává, že nejrůznější klepy začnou časem žít svým vlastním životem.“

Když Myron uslyšel slova *malé městečko*, jeho obličej se maličko rozjasnil. Makléřce jejich situaci velmi dobře vysvětlil. Hledali dobrou investici. Něco před rekonstrukcí, co by si mohli přizpůsobit podle svého. Něco s charakterem. Malé město s dobrými školami. Se zahradou. Skutečný domov pro sebe a pubertálního syna, který se právě šel podívat do místnosti se zkrvavenou matrací nahoře v patře.

„Ubezpečuji vás, že žádné z těch klepů nejsou ničím podložené,“ pokračovala s hraným úsměvem, „ovšem někteří zájemci... zkrátka, nechají se velmi snadno vystrašit.“ Dodatek *vy ne, samozřejmě*, zůstal viset ve vzduchu nevyslovený.

Myron souhlasně přikývl, ale Margot se ještě více zachmuřila. „O jaký druh klepů se jedná?“

„Na ten dům se nabalily nejrůznější městské legendy. Mýty. Říká se, že původní majitel, pan Rawlings, byl zavražděn. Také se říká, že jeho žena zešílela. Někteří lidé tvrdí, že tu před pár lety zemřela nějaká středoškolačka po předávkování drogami.“ Makléřka všechny ty hrozné teorie odmávla rukou.

Manželé na ni chvíli zírali a potom zvedli oči k vyřezávanému dřevěnému schodišti vedoucímu z haly do patra. Celý dům byl úplně tichý, jako by poslouchal. Zdálo se, že se zpod zaprášeného lustru každou chvíli musí ozvat ženský jekot, ale celá budova zatím jen tajila dech.

„To je strašné,“ zašeptala Margot a mlčky se otočila na manžela: *Ten dům nemůžeme koupit!*

„Žádné z těch pomluv ale nejsou ničím podložené. Je to tak?“ zeptal se Myron a pohled své ženy ignoroval.

„Nikdy jsem neviděla žádné důkazy. Ani v nejmenším. Ovšem, to nezastaví pomluvy, že je dům možná... tedy, že tu třeba straší.“